

Много, много отдавна в едно малко градче живеел старият дърводелец Джузепе. Един ден в ръцете му попаднало най-обикновено дърво – от тези, с които хората си палят печките.

– Ще направя от тази цепеница един хубав крак за маса – решил Джузепе, но щом започнал да дялка с брадвичката, чул пронизително гласче.

– Ох! Но какво правите? По-полека, моля! – пискало гласчето.

Джузепе се стреснал и се озърнал – нямало никого. Продължил да дялка, но гласчето отново писнало. Сега вече Джузепе се уплашил не нашега. Огледал пак работилницата – никой. Погледнал под тезгяха – никой. Погледнал в коша с талаша – никой. Надникнал дори и в огнището, извил си главата и дълго гледал в комина. Никой!

– Сторило ми се е – измърморил Джузепе и отново взел брадвичката.

– Казах, че ме боли! – запищяло пак гласчето.

Старият дърводелец изпуснал брадвичката и седнал право на земята, защото разбрал, че гласчето идва от самото дърво.

В това време при Джузепе се отбил старият му приятел Карло.
По-рано той обикалял улиците с една латерна, но сега бил стар и болен.
– Здравей, Джузепе – поздравил Карло. – Защо седиш на земята?
– Абе, изгубих една бурмичка. А, ето я! – отвърнал Джузепе и погледнал под око дървото. – А ти как си, старче? Как живееш?
– Лошо! – въздъхнал Карло. – Чудя се как да си изкарвам хляба.

– Вземи това дърво – казал Джузепе, който искал да се отърве от проклетото дърво. – Издялкай от него кукла, научи я да говори и да пее и тръгни по къщите. Така ще припечелваш за парче хляб.
Карло взел дървото, но то подскочило и го цапнало по главата.
– Защо ме удряш, Джузепе? – викнал Карло и хванал Джузепе за носа, а Джузепе го сграбчил за косата. Гласчето пищяло весело и ги подккоросвало. Най-послед старците се уморили.
– Да се помирим! – предложил Джузепе и Карло се съгласил.
Взел дървото и си тръгнал към дома.

